

Lumi

ไดอารีของคนแปลกหน้า ในร้านซักผ้าย่านย็อนนัม

연남동 빙글빙글 빨래방



คิมจียุน เขียน
ภาวรินทร์ ชันชวา แปล

ให้ไดอารีสีเขียวอ่อนในร้านซักผ้า
เป็นสื่อกลางส่งต่อหลากหลายเรื่องราว
และถ้อยคำอันอ่อนโยนให้กันในวันที่ใจอ่อนล้า

Copyright © 2023

Lumi

Inspiring Souls
เติบโตกว่าบรรทัดที่ผ่านมา

המחברת

ไดอารี่ของคนแปลกหน้า ในร้านซักผ้าย่านย็อนนัม

연남동 빙글빙글 빨래방





Talk with lumi

เวลาพูดถึง "เมืองใหญ่" ทุกคนคิดถึงอะไรกัน บางคนคิดถึงตึกสูงระฟ้า บางคนคิดถึงความทันสมัย บางคนคิดถึงแหล่งท่องเที่ยวสุดชิคที่เต็มไปด้วยร้านค้าและคาเฟ่หน้าตาน่ารักที่ชวนให้ต้องสั่งอาหารสักหนึ่งจาน กาแฟสักหนึ่งแก้ว แล้วก็ถ่ายรูปสักหนึ่งรูป

ใน โดอาริของคนแปลกหน้าในร้านชกผ้าย่านย็อนนัม เราจะพาไปสำรวจย่านท่องเที่ยวสุดชิคของเหล่าวัยรุ่นกลางเมืองใหญ่อย่างย่านย็อนนัมที่ไม่ใช่แค่ร้านค้าหรือคาเฟ่เท่านั้น แต่ยังมีสิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดเป็นเมืองขึ้น นั่นคือผู้คนมากมายหลายตาที่มาอยู่ร่วมกัน และพยายามใช้ชีวิตของตัวเองอย่างเต็มที่และน่าชื่นชม

กระนั้นการใช้ชีวิตในเมืองก็ไม่ใช่ว่าจะง่าย และแม้จะอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย แต่ก็หาคนที่จะพูดคุยระบายความอัดอั้นคับข้องใจได้ยาก จะดีแค่ไหนหากมีสถานที่ที่เป็นศูนย์กลางให้ทุกคนได้ระบายความรู้สึกที่กดทับในใจจนกลายเป็นคราบในใจออกมา หรือเป็นฝ่ายได้ปลอบโยน ให้คำแนะนำแก่คนแปลกหน้า

ผู้ทุกข์ร้อน ดังเช่นไดอารี่เล่มสี่เขียวอ่อนแห่งร้านซัฟฟิงกุล
บิงกุลย่านย็อนนัมที่ช่วยเป็นสื่อกลางให้ผู้คนที่ไม่เคยเห็นหน้า
ไม่ได้รู้จักกันได้มาพูดคุยและสร้างชุมชนเล็กๆ เพื่อช่วยเหลือกัน

นี่กลายเป็นเรื่องเล็กๆ แต่ส่งผลยิ่งใหญ่ เพราะบางครั้ง
การได้ระบายความในใจให้ใครสักคนได้รับฟัง และการได้เป็น
ฝ่ายปลอบโยนจิตใจที่อ่อนล้าของใครสักคนก็ทำให้ชีวิตในเมือง
ง่ายขึ้นอีกหลายเท่า

Lumi

האגודה

สารบัญ

1. ลองเคาะกระถางต้นไม้เขือเทศดูสิ	009
2. ความรักกลางฤดูร้อน	108
3. ร่ม	172
4. กล้องเก็บของหาย	228
5. ชาสมุนไพรพุทรา	277
บทส่งท้าย 1	347
บทส่งท้าย 2	353
จากใจนักเขียน	355

הרשמה

ลองเกาะกระดาษต้นมะเขือเทศดูสิ



จินตลสงเสียงร้องอย่างโศกเศร้า มันเป็นสุนัขสายพันธุ์จินโดสีขาว ที่คุณตาจางเลี้ยงไว้เพียงลำพังหลังจากที่ภรรยาของเขาเสียชีวิต จินตล้วยเก่าปีไม่ได้รับอนุญาตให้ขบถ่ายในบ้าน ส่วนใหญ่แล้วมัน จะขบถ่ายเมื่อเจ้าของออกไปทำงานที่ลานบ้านหรือเมื่อพามันออกไป เดินเล่น คุณตาจางมักจะเปิดประตูทางเข้าที่เชื่อมติดกับลานบ้านทิ้งไว้ ให้เจ้าสุนัข ทว่าเกิดเหตุการณ์ลมพัดถล่มแรงในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ เขาจึงเปิดประตูทิ้งไว้ให้เจ้าสุนัขไม่ได้ จินตลที่เดินไปเดินมาอยู่หน้า ประตูหลายชั่วโมงด้วยความอัดอั้นจึงปัสสาวะลงบนผ้าห่มสีเขียวที่ให้ความรู้สึกลำดวนตันหญ้าเขียวขจีของชายชรา

ชายสูงวัยดูทีวีในห้องนั่งเล่นและผล็อยหลับลึกจึงไม่ทันตื่นขึ้นมาเห็น ผ้าห่มเขียวขจีของคุณตาจางค่อยๆ ซึมซับและชุ่มฉ่ำไปด้วยปัสสาวะของจินดล ทำให้ชายชราสะดุ้งตื่นจากห้วงนิทรา

"โอ้ย เย็น!"

เมื่อเขาลืมตาขึ้นก็พบกับดวงตาสีดำลึกลับเปล่งประกายที่จ้องมองมาด้วยแวตาน่าสงสาร ชายชรารู้สึกผิดต่อจินดลจึงรีบขยับตัวลุกขึ้นจากที่นอน

"จินดล ทำไมถึงมาฉี่ตรงนี้ เป็นเพราะประตูปิดอยู่สินะ...โกธรที่ฉี่ฉมั่วแต่นอนใช้ไหม ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวค่อยเอาไปซักก็ได้ ยังไงก็มีเครื่องซักผ้าอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงนะ..."

จินดลท่าทางหดหู่ ฎุโลหีให้กับเขาของคุณตาจางพร้อมกับกระดิกหางไปมาอย่างแรง คุณตาจางนำผ้าห่มที่จินดลฉี่ใส่ลงในเครื่องซักผ้าเก่าโทรมที่ปั๊มเปิดเครื่องเสื่อมสภาพไปตามกาลเวลา เครื่องซักผ้าไม่ยอมหมุน คุณตาจางจึงออกแรงกดปั๊มอีกครั้งและเลือกคำสั่งโหมดซักผ้าห่มซึ่งใช้เวลาซักทั้งหมดหนึ่งชั่วโมงสี่สิบห้านาที

บ้านที่คุณตาจางอาศัยอยู่เป็นบ้านเดี่ยวที่ไม่มีปัญหาเรื่องเสียงรบกวนในแต่ละชั้นแม้ว่าจะเปิดเครื่องซักผ้ากลางดึกก็ตาม บ้านสองชั้นสีขาวตั้งอยู่ในย่านย็อนนัมมีลานบ้านกว้างขวาง สนามหญ้าได้รับการดูแลเป็นอย่างดีและมีประตูเหล็กแข็งแรงขนาดใหญ่ เมื่อสี่สิบปีก่อนที่เขาย้ายมาอยู่ที่นี่ ที่แห่งนี้ยังเป็นเพียงหมู่บ้านเดี่ยวอันแสนสงบ แต่เมื่อย่านสงบแต่ค่อยๆ กลายเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

หนุ่มสาว ย่านย็อนนัมก็พลอยได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย เพื่อนบ้านส่วนใหญ่เปลี่ยนบ้านให้เป็นแหล่งค้าขายหรือย้ายออกไปโดยปล่อยให้เช่าชั้นหนึ่งและชั้นสองเป็นคาเฟ่หรือร้านอาหารบรรยากาศสบายตา บ้านเดี่ยวที่มีประตูรั้วสีฟ้าของคุณตาจางจึงกลายเป็นบ้านที่มีคนอาศัยซึ่งหาได้ยากในย่านย็อนนัม

ที่ชั้นหนึ่งของบ้านมีสามห้องและชั้นสองมีสามห้อง รวมทั้งหมดเป็นหกห้อง ใหญ่เกินไปสำหรับการอยู่เพียงลำพัง คุณตาจางที่อาศัยอยู่กับจินดลเพียงหนึ่งคนกับหนึ่งตัวเคยคิดจะย้ายออก แต่เมื่อหวนนึกถึงความทรงจำอันแสนพิเศษที่อาศัยอยู่ร่วมกันกับภรรยา เขาก็ตัดใจไปจากบ้านหลังนี้ไม่ได้ ต้นแมกโนเลีย ต้นพุทรา ต้นพลับ ดันอ่อนป่าที่รายล้อมบริเวณขอบลานบ้าน ดอกพวงซ้อนฮวา กุหลาบ และมะเขือเทศราชินีที่ภรรยาของเขาปลูกไว้ติดกับประตูรั้วทุกต้นกำลังเบ่งบานและผลิดอกออกผลมากมาย คุณตาจางผู้ย่างเข้าวัยแปดสิบปีดูแลบ้านทั้งสองชั้นเพียงลำพังและคอยดูแลเอาใจใส่เหล่าต้นไม้ที่ยังมีชีวิตอยู่นี้จนงานล้นมือ แต่เขาก็ยังคงเชื่อมั่นว่าหากหมั่นดูแลต้นไม้และดอกไม้ของภรรยาที่ด้วนจากไป เธอจะคอยเฝ้ามองจากบนท้องฟ้าอย่างมีความสุข

หลังจากตื่นนอน คุณตาจางจับน้ำอุ่นหนึ่งแก้วพาลงหยิบรีโมตขึ้นมา ขณะกำลังดูข่าวจากหน้าจอทีวี เครื่องซักผ้าก็สั่นเป็นการบ่งชี้ในขั้นตอนสุดท้าย จากนั้นก็มีสัญญาณเตือนเป็นอันเสร็จสิ้นการซักผ้า คุณตาจางยืนอยู่หน้าเครื่องซักผ้าแล้วหยิบผ้าห่มออกมา

พร้อมส่งเสียงร้องโอดครวญ ยังคงหลงเหลือความชื้นอยู่ในผ้าห่ม เขาจึงนำออกไปแขวนบนราวตากผ้าที่ลานบ้าน ระหว่างนั้นเขาก็พยายามเดินเลี่ยงไม่ให้พลาดไปเหยียบเท้าของจินดลที่เดินตามมาถึงห้องอเนกประสงค์ แม้ตอนนี้ยังเป็นช่วงเช้ามืด แต่ดวงอาทิตย์ก็ขึ้นเร็ว คุณตาจึงเลยคิดว่าผ้าห่มอาจแห้งทันช่วงบ่ายและเมื่อถึงตอนนั้นค่อยมาเก็บ หลังจากเขานำผ้าไปตากแล้ว จินดลที่รู้สึกโล่งใจขึ้นจึงเดินไปทำธุระแถวบริเวณต้นพลับและใช้เท้าขุดดินอย่างร่าเริง

"จินดล รู้สึกโล่งใจไหม"

จินดลเดินกระดิกหางมาหาคุณตาจึงพลางเห่าไปด้วย

"ซู! คนอื่นเขายังหลับกันอยู่ ห้ามส่งเสียงดัง"

คุณตาจึงยกนิ้วชี้ขึ้นแตะที่ปาก จินดลหยุดเห่าอย่างว่าง่าย

"โอ้ จินดลของฉันเป็นเด็กดีที่สุดเลย หนาวแล้ว รีบกลับเข้าข้างในกันเถอะ!"

เมื่อล่องเลยเวลาอาหารกลางวัน มีผู้คนจำนวนมากมาที่บ้านพักคนชรา เป็นการรวมตัวกันของผู้อาวุโสที่มีอายุมากกว่าเจ็ดสิบปีขึ้นไป และเป็นภาพหาได้ยากในย่านฮงแดอันเป็นที่นิยมของคนวัยหนุ่มสาว

"คุณจาง ช่วงนี้ฉันปวดข้อเข่ามาก ๆ เลย เมื่อก่อนรู้สึกปวดแค่ตอนเดิน แต่ตอนนี้แค่นั่งก็รู้สึกเจ็บแปลบแถมพอล้มตัวลงนอนก็รู้สึกปวดเมื่อย อาการแบบนี้ต้องกินอะไรถึงจะหาย"

คุณนายฮงพุดขณะที่เปิดฝาขวดพลาสติกเพื่อดื่มคอฟฟี่มิกซ์

ที่พกมา จากนั้นคุณตาฉุ ชายชราอีกท่านที่รู้สึกว่าคุณตาจางเป็นคู่แข่ง จึงกล่าวว่าร้ายขึ้น

"เป็นแค่เกลัซจะปรัอะไร ไม่ใช่หมอสักหน่อย ถ้าป่วยก็ไปโรงพยาบาลสิ!"

"ถ้าไปโรงพยาบาลก็มัวแต่ถ่ายนู่นถ่ายนี่ ใช้เวลาเป็นวันเลยนะคะ วอนคุณจางช่วยจัดยาให้หน่อย"

คุณตาจางกระแอมหนึ่งครั้งรับคำพูดของคุณตาฉุ แล้วจึงเอ่ยปากพูด

"นี่เป็นอาการตามวัยทั่วไปหรือไขข้อกระดูกเสื่อมไปตามอายุ กล้ามเนื้อ มีอยู่สองอย่างนี้..."

"ถามเรื่องนี้กับคนที่ต้องปิดร้านขายยาไปเพราะความสะเพร่าเมื่อปีที่แล้วก็ช่าง..."

คุณตาฉุหยุดพูดกลางคัน คุณตาจางผู้เปิดร้านขายยาอยู่หน้าสถานีซินชุนและคอยปกป้องดูแลร้านมาตลอดเกือบห้าสิบปี ถูกบังคับให้ถอดกาวน์เกลัซกรเมื่อปีที่แล้วเนื่องจากอ่านใบสั่งยาผิดและจ่ายยาเกินขนาด

คุณตาจางกระแอมเล็กน้อยและพูดขึ้น

"เดี๋ยวผมส่งให้ทางแชตนะครับ"

คุณตาฉุจ้องหน้าคุณนายฮงด้วยสายตาที่มึนแหว่งราวกับใบมีด แล้วพูดขึ้นอีกครั้ง

"สงสัยอยากเล่นกับคุณเกลัซไปจนถึงที่สุดเลยสินะ"

"ตาอู! หยุดได้แล้ว ทำแบบนี้จะสร้างบาดแผลให้คุณจางนะคะ อายุก็เยอะๆ กันแล้ว ทำไมไม่โอบกอดกันไว้..."

"คุณนายสงก็ทำเกินไปนะครับ ที่กับผมเรียก 'ตา ตา' แต่พอเป็นคุณจางกลับเรียก 'คุณคะ คุณขา' คิดจะเมินกันใช่ไหม"

"คุณจาง เราออกไปกันเถอะคะ จินดลรออยู่ตัวเดียวนานมากแล้ว"

คุณนายสงดึงแขนเสื้อคุณตาจางออกไปนอกประตู จินดลที่รอคอยเจ้าของใจจดใจจ่ออยู่หน้าบ้านพักคนชรา ก็กระดิกหางอย่างรำเริงเมื่อได้พบคุณนายสง

"จินดลน่าสงสารจังเลย เข้าไปข้างในด้วยกันไม่ได้เพราะตาแก่ขี้จาง ฉันท้อขนมมาให้ด้วยนะ"

คุณนายสงหยิบขนมสุนัขรสเนื้อวัวออกมาจากกระเป๋าไหมพรมสีแดงฉูดฉาดที่เธอถือเองกับมือ

"ไม่เห็นต้องซื้อมาเลย จินดลของเราอุดมสมบูรณ์ดีจริงๆ"

"อย่าเก็บมาใส่ใจเลยคะ ตาแก่อูคนนี้นะ! ตอนอยู่ที่บ้านพักคนชราเดิมก็ไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วยอยู่แล้ว พอย้ายมาที่ใหม่ก็แก่นึสยเก่าไม่หาย คอยแต่จะหาเรื่องทุกคนที่เจอ!"

"ฮ่า ๆ...เดี๋ยวผมส่งซื้อยี่ห้ออาหารเสริมที่ดีต่อข้อเข่าให้ นะครับ"

"แหม ชอบคุณมาก ๆ เลยนะคะคุณจาง"

"ขอบคุณอะไรกันครับ ดีเสียอีกที่ผมยังพอช่วยอะไรได้บ้าง ตอนนี้กำลังจะไปรับหลานที่โรงเรียนเหรอครับ"

"คะ ได้เวลาแล้ว"

"ถ้าเรากำลังไปที่นั่น ผมคงเดินวนรอบโรงเรียนประถมกับเจ้านี
สักรอบละครับ"

คุณตาจางโบกไม้โบกมือชวนให้คุณนายสงไปด้วยกัน เธอ
จึงเอ่ยปากขึ้นอีกครั้ง

"ไม่คะ ต่อไปนี้ฉันไปที่โรงเรียนไม่ได้อีกแล้ว..."

"ไม่ได้จะไปรับหลานหรือกหรือครับ"

คุณนายสงพูดตะกุกตะกักด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาพาลงлубบริเวณ
นิ้วนางข้างซ้ายซึ่งถูกตัดออกไป

"หลายชายของฉันไม่ให้ไปยืนอยู่ต่อหน้าและให้อยู่ห่างจากเขา
ไว้คะ สงสัยว่าคงรู้สึกอายและกลัวเพื่อน ๆ จะเห็นว่าคุณยายไม่มีนิ้ว...
เป็นอุบัติเหตุตอนฉันเปิดใช้งานเครื่องจักรในโรงงานสมัยยังเป็นสาวคะ
แต่จะทำยังไงได้ จะให้หลานชายสุดที่รักของฉันมาฉีดยาลิ้นหวักับเรื่องนี้
ไม่ได้เลยต้องทำแบบนี้"

คุณนายสงหัวเราะอย่างขมขื่นและลูล์ไ้่นางอีกเป็นครั้งที่สี่
คำพูดติดตลกของเธอเกี่ยวกับความไฝฝั่นที่จะสวมแหวนแต่งงานไว้
ที่นิ้ว ทำให้รู้สึกได้ว่าที่ผ่านมามาไม่ใช่เรื่องง่ายเลย คุณตาจางเม้ม
ริมฝีปากแน่นพาลงพยักหน้าตามเล็กน้อย

คุณตาจางย่างเท้าเข้ามายังสวนสาธารณะในย่านย็อนนัมพร้อม
กับจินดล ในตอนบ่ายย่านนี้มีผู้คนมากมายเดินเบียดเสียดกัน
แม้ไม่เยอะเท่าตอนกลางคืนก็ตาม และถึงอยู่ในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ

ที่อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นทีละน้อย แต่ก็ไม่ค่อยเห็นคนสวมเสื้อแขนสั้น ขณะที่คุณตาจางเดินผ่านทางมาสายเล็กๆ ที่ติดกับสวนสาธารณะ มีหญิงสาวคนหนึ่งออกมาจากร้านซักผ้าที่ดูสวยงามสะดุดตาเป็นพิเศษ เธอใส่หูฟังสองข้าง เดินออกมาพร้อมกับเล่นมือถือนิดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แล้วในตอนนั้นเองหญิงสาวก็ยิ้มแป้นราวกับเพิ่งนึกเรื่องดีๆ ออก คุณตาจางเดินตรงไปยังร้านซักผ้าที่หญิงสาวคนนั้นเดินออกมา

"ร้านซักผ้าฟิงกุลบิงกุลย่านย็อนนัม" ป้ายร้านเป็นแบบลายมือเขียนดูประณีตเรียบร้อย ด้านบนตัวอักษรทุกตัวมีไฟแอลอีเอสลือเลืองให้ความรู้สึกอบอุ่นและนุ่มนวล ด้านหน้าร้านทำด้วยกระจกบานใหญ่ ตั้งแต่ด้านบนลงมาจนถึงประมาณเอวของผู้ใหญ่ ทำให้มองเห็นด้านในได้อย่างชัดเจน ส่วนด้านล่างก่อด้วยอิฐสีงาช้างและเทาอ่อนผสมเรียงกันถี่ๆ ให้ความรู้สึกสบายและเงียบสงบ แสงแดดจากฤดูใบไม้ผลิ สาดส่องเข้าไปถึงด้านในที่มีเครื่องซักผ้าขนาดใหญ่กำลังทำงานอยู่ ภายในร้านมีโต๊ะไม้วางอยู่ที่ริมหน้าต่าง ผงักด้านหนึ่งมีโต๊ะหนังสือตัวเล็กที่มีหนังสือวางเรียงรายอยู่มากมาย

"ร้านซักผ้าอะไรดูเหมือนร้านหนังสือกับคาเฟ่ซะจริง โลกเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ นะอะ ใช่ไหมจินดล"

จินดลกระดิกหางไปมาแทนคำตอบ

คุณตาจางเปิดประตูรั้วเข้ามาয়লানบ้าน จากนั้นเดินไปยังราวตากผ้าและจับผ้าห่มที่ตากไว้ก่อนเป็นอันดับแรก ผ้าห่มยังชื้นอยู่บ้าง ถ้าตากอีกหน่อยเดี๋ยวก็แห้งดี แต่ปัญหายุ่งยากที่กลิ่นของผ้าห่ม

ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะกลิ่นปัสสาวะอันรุนแรงของจินตล หรือเพราะเครื่องซักผ้ามีอายุการใช้งานเก่าแก่มากเกินไปแล้วจึงกำจัดกลิ่นไม่ได้หมดจดทันทีที่กลิ่นของผ้าห่มเตะจมูก คุณตาจางก็ทำหน้านิว้คิ้วขมวด

"วันนี้ไม่น่าจะเอามาปูนอนได้แล้ว..."

จินตลล้มตัวลงนอนตรงหน้ากระถางต้นมะเขือเทศราชินีสีแดงที่ปลูกไว้และนอนอาบแดดอบอุ่นอย่างสบายใจ โดยไม่รู้ว่าคุณตาจางกำลังคิดเรื่องอะไรอยู่ ในตอนนั้นเองเสียงกริ่งหน้าบ้านก็ดังขึ้น

"คุณพ่อ พวกเรามาแล้วครับ"

เมื่อคุณตาจางเดินไปเปิดประตูรั้วก็พบกับลูกชายและภรรยาของเขายืนรออยู่ตรงหน้า ในมือของลูกสะใภ้ถือถุงกระดาษบรรจุหางปลาพลล่อกตากแห้งที่ซื้อจากห้างสรรพสินค้าติดมือมาด้วย

"มาที่นี้ลำบากหน่อยนะ"

"ลำบากอะไรกันครับ ผมขับรถมาเอง"

ลูกชายของเขาพูดพลางเก็บกุญแจรถสปอร์ตเซ็กซี่สแล็กโลโก้คล้ายม้าสีดำกระโดดลงในกระเป๋

คุณตาจาง ลูกชาย และลูกสะใภ้ของเขาร่วมกันจัดพิธีไหว้บูชาให้แก่ภรรยาที่ล่วงลับไปอย่างเรียบง่าย เนื่องจากภรรยาจากไปอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุจึงไม่มีรูปภาพหน้างานศพมาตั้งโต๊ะ มีแค่เพียงรูปภาพที่ถ่ายไว้เพื่อต่ออายุหนังสือเดินทางเมื่อสมัยอายุห้าสิบต้น ๆ พวกเขาจึงใช้รูปนั้นเป็นภาพเพื่อรำลึกถึง เมื่อยี่สิบปีก่อนเธอดูสวยงามกว่าตอนก่อนที่จะเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ

เนื่องจากลูกชายและลูกสะใภ้ต้องไปรับหลานชายหลังเลิกเรียนจากโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ พวกเขาจึงจำเป็นต้องจัดพิธีไว้อาลัยตอนแปดโมงเช้า ลูกชายและลูกสะใภ้ของชายชรารีบเก็บโต๊ะไว้ก่อนที่กลิ่นธูปจะจางหายไปเสียอีก

"พอไม่ได้เจอชุนานมากแล้วนะ..."

"นานอะไรกันครับ เมื่อตอนปีใหม่เพิ่งจะพามาไหว้คุณพ่อไปเอง"

ลูกชายของเขาตอบกลับมาทันทีที่คุณตาจางทำหน้าเสียตาย ลูกสะใภ้ที่เพิ่งล้างจานเสร็จเดินออกมาจากห้องครัว และนำถาดที่เต็มไปด้วยผลไม้มาวางบนโต๊ะ คุณตาจาง

"คุณพ่อก็มีเงินดอลลาร์ด้วยแล้วก็คงไม่เหงาใช่ไหมคะ ตอนกลางวันก็ไปรับแสงแดดที่บ้านพักคนชราบ้างสิคะ"

ลูกสะใภ้พูดพลางปอกเปลือกสาลี่

"นั่นสิ มีเงินดอลลาร์ก็ได้เดินเล่นตามสวนสาธารณะที่นี่ด้วยกันกับจินดล แคมป์ยังได้ออกไปชมวิวข้างนอกด้วย มีร้านค้าที่ดูน่าสนุกเปิดใหม่ที่นี้เยอะเลย"

"ร้านค้าที่ดูน่าสนุกเหรอคะ"

"ใช่แล้ว วันนี้ตอนออกไปเดินเล่นก็บังเอิญไปเห็นร้านซักผ้าที่ตกแต่งไว้ดีมากอย่างกับคาเฟ่เลย อ่านหนังสือและจิบกาแฟไปด้วยระหว่างรอผ้าก็ได้อีก ยังไงก็เถอะ เห็นว่าคนสมัยนี้ชอบดื่มกาแฟมากเลย ใช่ไหม ไม่ว่าไปที่ไหนก็เจอแต่คาเฟ่เต็มไปหมด ถึงกาแฟอื่นจะดี

แคไไหน แต่ถ้ามามาก ๆ ก็ทำให้ติดได้ หันมาดื่มชาใบไม้หรือชาเขียว
อะไรทำนองนั้นคงดีเสียกว่า...แกก็ควรจะดื่มชาเขียวแทนกาแฟใน
โรงพยาบาลนะ"

"แหม เรื่องสุขภาพหนูจัดการเองได้ ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกคะ
คุณพ่อ"

"คุณพ่อครับ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว..."

ลูกชายกลืนน้ำลายอย่างประหม่าและพูดขึ้น

"บ้าน....หลังนี้นะ..."

"พอเถอะ ไม่ต้องพูดแล้ว"

"ผมยังพูดไม่จบเลย!"

"ไม่ต้องรอฟังก็รู้อยู่แล้ว ยังจะพูดเรื่องนั้นอีกหรือ เปลี่ยนบ้าน
เป็นร้านค้าให้ปล่อยเช่า แล้วให้พ่อออกไปอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์เล็กๆ
ที่ไหนสักแห่งซินะ!"

"อย่าเพิ่งโมโหสิครับ ลองฟังให้จบก่อน น้องของภรรยาผม
ที่เป็นนักเขียนบทละครกว้านซื้ออาคารในย่านนี้ ปล่อยเช่าและรวบรวม
เงินค่าเช่าทุกเดือน ถ้ามีรายได้ที่มั่นคงเข้ากระเป๋าก็คงจะดี บวกกับ
ได้ยืมที่คุณพ่อเล่าให้ฟังว่าเจอร้านนำสนุกเยอะแยะ ถ้าเป็นคนอื่นๆ
ปานนี้คงเปิดร้านซักผ้าเพื่อหารายได้เสริมไปแล้ว แต่ทำไมคุณพ่อ
ถึงเอาแต่ยืนกรานว่าจะอยู่ที่บ้านหลังใหญ่นี้เพียงลำพังล่ะครับ!"

ลูกสะใภ้ที่กำลังบอกลบเลิกสาลืออย่างชำนาญจิ้มไปที่สีข้าง
ของสามีซึ่งกำลังขึ้นเสียง

"ถูกอย่างที่เขาว่า ถ้าคุณพ่ออยู่บ้านนี้คนเดียวคงทำความสะอาดไม่สะดวก...หนูลองหาดูแล้วว่าช่วงนี้ย่านการค้าของที่นี่กำลังไปได้สวย เพราะฉะนั้น คุณพ่อจะได้รับค่าเช่ามากกว่าที่คิดไว้ซะอีก ดีกว่าปล่อยให้บ้านหลังนี้ถูกทิ้งร้างไปโดยไร้ประโยชน์นะ"

"ขอพุดอีกรอบว่าฉันไม่เอา"

คุณตาจางยื่นคำขาด ทว่าลูกชายกลับพุดเสียงดังขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้

"ตอนนี้ชุมชนของพวกเราเข้าเรียนเตรียมความพร้อมสำหรับโรงเรียนนานาชาติแฟร์มอนต์ที่ออเรนจ์เคาน์ตีแล้วนะครับ แล้วคุณพ่อรู้ไหมว่าค่าเล่าเรียนเท่าไร? รวมๆ แล้วก็หนึ่งร้อยล้านวอนต่อปีเป็นอย่างต่ำ ไม่ใช่แค่นั้น ถ้าผมส่งภรรยากับชุมชนไปอยู่ที่แคลิฟอร์เนีย ไหนจะค่าบ้าน ค่ารถ ค่าอยู่ ค่ากินในชีวิตประจำวัน ที่นั่น รู้ไหมครับว่าฉันใช้เงินมากแค่ไหน"

"ออเรนจ์เคาน์ตีเหรอ จะส่งชุมชนไปอเมริกาเหรอ"

"เดี๋ยวนี้จบจากโรงเรียนธรรมดาทั่วไปจะไปแข่งขันกับคนอื่นเขาได้ที่ไหนกันครับ"

"ฉันส่งแก็เรียนโรงเรียนธรรมดาจนได้เข้ามหาวิทยาลัย ยังเลี้ยงแก็ให้โตมากลายเป็นหมอได้เลย ฉันเองเรียนมาด้วยดินสอแท่งเดียวก็ยังสามารถถึงขนาดนี้เลย!"

"พุดเรื่องเดิมอีกแล้ว"

ใบหน้าของลูกชายแดงก่ำและพึมพำกับตัวเองเบาๆ

"พวกแกยังจะเอาอะไรอีก ได้อาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์หรูหราย่านคังนัมก็แล้ว ทำไมเอาแต่โลกไม่หยุด เอาสิ แข่งมีแข่งได้กับคนอื่นไปเถอะ ตอนที่พวกแกไปอยู่อะพาร์ตเมนต์พร้อมกับเงินของฉัน ก็บอกคนอื่นละกันว่าตั้งใจจะมีให้ได้อย่างคนอื่นก็เลยไปอยู่ที่นั่น"

"คุณพ่อครับ สมัยนี้ใครอยากมีอยากได้เหมือนคนอื่นกัน ต้องหาให้ได้มากกว่าต่างหาก แบบนี้ถึงจะเป็นการใช้ชีวิตที่ดี ผมถึงบอกเิงครับว่าชุมชนของเราละ..."

"ที่ฉันจะสื่อคือทำไมถึงต้องเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่น เพราะสุดท้ายแล้วพวกแกก็รังแต่จะเหนื่อยและทำให้ชุมชนลำบากยิ่งขึ้นไปอีก รู้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าจนกระทั่งอดตัวน้อยเดินอย่างนกกระสา¹"

ลูกชายของเขาส่ายหัวไปมาราวกับบอกว่าไม่เข้าใจสิ่งที่ชายชราสื่อ เขาลุกขึ้นและสวมเสื้อคลุม

"ถ้าอย่างนั้น คุณพ่อที่ไม่ต้องการเงินก็ใช้ชีวิตอยู่กับการโอบกอดความทรงจำที่สำคัญเอาไว้ตลอดเถอะครับ แบบตลอดชีวิตไปเลยที่รัก ลูกขึ้น เราจะไปรับชุมชนสายแล้ว"

ผู้เป็นภรรยาวางสาลีที่ปกเปลือกไว้และลุกขึ้นยืน จากนั้น

¹ เป็นสำนวนเปรียบเปรยเหมือนนกกระจอกพยายามเดินอย่างนกกระสาจะฉีก มีความหมายว่าการพยายามทำอะไรเกินตัวจะเป็นภัยต่อตนเอง

จึงสบตาเป็นการอำลาคุณตาจางอย่างเรียบง่ายและออกจากบ้านไปพร้อมกับลูกชายของเขา จินดลขึ้นมานั่งข้างคุณตาจางบนโซฟาในห้องนั่งเล่น ไม่นานก็ได้ยินเสียงปิดประตูรั้วดัง ปัง

"ถ้าอยากมีเงินก็หมายความว่าต้องทอดทิ้งความทรงจำและความอาลัยทั้งหมดอย่างนั้นหรือจินดล"

จินดลมองมาที่นัยน์ตาแสนเศร้าของคุณตาจางและเสียมืออันเหี่ยวแห้งของเขา

คุณตาจางกินอาหารเสริมบำรุงร่างกายเกินกว่าห้าเม็ดในคราวเดียว ทั้งโอเมกา-3 ไปโอทีน แคลเซียม แมกนีเซียม และวิตามินรวม อีกทั้งยังลืกรับประทานออกไวเรียบร็อยเพื่อไม่ให้จินดลแอบหนีออกไปได้ ชายชราเดินไปหยิบผ้าห่มที่ตากจนแห้งจากลานบ้านและนำมาวางลงในห้องนั่งเล่น จากนั้นจึงล้มตัวลงนอนพัก แม้ว่าตากผ้าห่มจนแห้งสนิท กลิ่นปัสสาวะของจินดลยังคงโชยออกมาทุกครั้งที่เขาพลิกตัว

"อุตุสำหิใช้น้ำยาปรับผ้านุ่มสูตรเข้มข้นพิเศษตามที่พนักงานร้านค้าแนะนำแล้ว แต่กลิ่นก็ยังไม่หายไปอยู่ดีสินะ..."

คุณตาจางขดตัวให้ได้มากที่สุด จากนั้นใช้นิ้วกดเปิดฉูดบนหน้าจอมือถือและไล่ดูช่องที่เคยกดติดตามไว้ทีละช่อง โดยส่วนใหญ่เป็นช่องเกี่ยวกับการเมืองและช่องสอนวิธีการปลูกพืช

"อ้อ! ฉันบอกว่าจะส่งข้อความไปหาคุณนายสงใช่ไหม"

จากนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าจะต้องสั่งซื้ออาหารเสริมที่ดีต่อข้อเข่า

ของคุณนายฮง คุณตาจางพิมพ์รายชื่อเยื่ออาหารเสริมทั้งหมด
ห้อยอย่างและส่งให้เธอผ่านทางข้อความ

...

ตลอดห้าสิบปีที่ผ่านมาคุณตาจางเปิดกิจการร้านขายยาโดยไม่เคย
ปิดร้านตามใจตนเองเลยแม้แต่ครั้งเดียว แม้ว่าภรรยาของเขาไม่ค่อย
พึงพอใจเท่าไรนัก คุณตาจางยืนยันเสมอที่จะเปิดร้านต่อไปกระทั่ง
ในเวลาที่โรงพยาบาลปิดทำการ ทำให้ภรรยาของเขาตกหลุมรัก
ในความรับผิดชอบที่มีต่อเหล่าผู้ป่วยตลอดมาของคุณตาจาง
ระหว่างที่เธออยู่บ้านคนเดียวก็มักปลูกต้นไม้เฉกเช่นเดียวกับที่
คุณตาจางทำอยู่ในปัจจุบัน และในวันหยุดประจำสัปดาห์ของร้าน
ขายยา เธอและเขาก็มักออกไปที่โรงเรือนเพาะปลูกที่ขายเมล็ดพันธุ์
ในย่านโคย้งด้วยกันสองคนราวกับบรคอยเวลานี้มานาน และซื้อ
เมล็ดพันธุ์หลากหลายชนิดมาปลูกที่สวนของบ้าน เหล่าต้นพุทรา
ที่ปลูกไว้ในลานบ้านจนสูงใหญ่เลยกำแพงและดอกไม้หลากหลาย
สายพันธุ์เป็นเหตุผลที่คุณตาจางไม่ยอมขายหรือนำบ้านหลังนี้มาทำ
ธุรกิจโดยเด็ดขาด

ทุกครั้งที่คุณตาจางพลิกตัว กลิ่นปัสสาวะของจินดลก็ลอยขึ้น
เตะจมูก จนเขาขมदानอนไม่ได้เลย อยู่ๆ เขาก็นึกถึงร้านซักผ้าฟิงกุล
บิงกุลย่านย็อนนัมที่เปิดทำการตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง จึงลุกขึ้นจากที่นอน

และพับผ้าห่ม เนื่องจากผ้าห่มมีขนาดซิงเกิลไซส์จึงใส่ในถุงพลาสติกได้พอดี คุณตาจึงเดินมุ่งหน้าไปยังร้านซักผ้าที่นั่นพร้อมกับจินดล

ในคำคืนที่ย่างเข้าสู่เวลาห้าทุ่ม ย่านย็อนนัมเต็มไปด้วยผู้คนคึกคัก ว่ากันว่า การดื่มเหล้าจะช่วยให้มีแรงมากยิ่งขึ้น แต่สำหรับคุณตาแล้ว การดื่มไวน์ไซส์เพียงสองแก้วก็เกินกำลังแล้ว เขานึกถึงจากความมีชีวิตชีวาของเหล่าคนวัยหนุ่มสาวที่นั่งลงบนพื้นหญ้าเปล่าๆ โดยไม่มีอะไรมารองพื้นระหว่างดื่มเบียร์ไปพลาง จินดลเดินเข้ามาข้างเท้าของชายชรา

ไม่นานทั้งสองก็มาถึงหน้าร้านซักผ้าฟิงกุลบิงกุล คุณตาจึงตั้งใจจะผูกจินดลไว้ตรงที่ที่มองเห็นผ่านทางหน้าต่างกระจกได้สักครู่ แต่เลื้อยไปเห็นป้าย "อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปได้" ทั้งสองจึงเข้าไปในร้านด้วยกัน คุณตาจึงอ่านวิธีการใช้งานอย่างละเอียด เนื่องจากรายละเอียดเป็นตัวหนังสือขนาดใหญ่จึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับผู้สูงอายุที่จะใช้งานได้อย่างง่ายดาย

คุณตาจึงใส่ผ้าห่มที่มีกลิ่นปัสสาวะของจินดลลงไป ในเครื่องซักผ้า ส่วนในเครื่องอบผ้าก็มีแผ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มกลิ่นช็อกโกแลตของร้านใส่มาให้อยู่แล้วสองแผ่น ชายชราผูกจินดลไว้ที่ข้างประตู จากนั้นมุ่งหน้าไปยังชั้นวางหนังสือและพยายามเลือกดูหนังสือที่น่าสนใจมาอ่าน ทว่ากลับไม่มีเล่มใดสะดุดตาชายชราเลยแม้แต่เล่มเดียว เขาจึงไปนั่งตรงโต๊ะบาร์ข้างหน้าต่างโดยไม่มีหนังสืออยู่ในมือ ขณะนั่งที่โต๊ะไม้และเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง วิวทิวทัศน์หลังห้าทุ่มใน

สวนสาธารณะดูน่าดึงดูดใจยิ่งนัก

"นั่นจะกลายเป็นความทรงจำทั้งหมดเลยใช่ไหมจินดล ต่อให้มีเงินมากมายขนาดไหนก็ย้อนเวลากลับคืนมาไม่ได้ ต่อให้เหล่าคนหนุ่มสาวให้เงินเป็นแสนล้านก็เรียกคืนเวลาเหล่านั้นกลับมาไม่ได้"

จินดลซึ่งกำลังนั่งรอรอย่างเรียบร้อยกระดิกหางราวกับตอบรับเจ้าของ

"ถ้าแก่พูดได้ก็คงจะดีมากมาย..."

ในขณะที่ชายชรากำลังเหม่อมองนอกหน้าต่างอยู่นั้น สายตาก็สะดุดเข้ากับไดอารี่สีเขียวอ่อนที่วางอยู่บนโต๊ะไม้ เขาตั้งใจจะหยิบไปวางไว้ที่มุมอีกฝั่งหนึ่งเพราะคิดว่าสมุดเล่มนี้มีเจ้าของ แต่เพียงแวบแรกก็เห็นว่าไดอารี่เก่าราวกับผ่านมือใครมาหลายคน คุณตาจึงเปิดไดอารี่อ่านด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ที่มุมของหน้าแรกเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า "โลกที่ทุกคนนอนเหยียดยาได้อย่างสบายใจ" ดูจากแรงกดของปลายปากกาที่เป็นรอยไปจนถึงหน้าหลังแล้วเหมือนว่าจะเป็นการตั้งใจเขียนอย่างมาก ไดอารี่ปกสีเขียวอ่อนหน้าตาแตกต่างออกไปจากไดอารี่เล่มอื่นที่มักแฝงไปด้วยความเรียบง่าย ในปฏิทินตลอดหนึ่งปีมีการวาดรูปดาวสีแดงเป็นสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ง่ายเพียงแวบเดียว

วันที่สี่สิบห้าเดือนพฤศจิกายนคือวันอะไรกัน วันคริสต์มาส ตรงกับวันที่สี่สิบห้าธันวาคมนี้ หรือว่าจะจะเป็นวันเกิดของเจ้าของไดอารี่เล่มนี้กันนะ

ในหน้าถัดไปมีคำสามคำ "การโอน การรับ การส่งต่อ" เขียนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่ และด้านล่างมีเนื้อหาที่เขียนอย่างละเอียดราวกับเป็นแผนผังองค์กรว่า "พื้นที่ 1-1 พื้นที่ 1-2 พื้นที่ 1-3" และอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ที่ยากเกินกว่าจะทำความเข้าใจ ในหน้าสุดท้ายที่มีลายมือของคนคนหนึ่งก็ปรากฏภาพวาดใบหน้าผู้ชายที่ถูกวาดไว้อย่างเร่ร่อนด้วยปากกา ภาพวาดใบหน้าของผู้ชายคนนั้นมีดวงตาคมเรียวยาว คิ้วบางและสั้น สันจมูกโด่งและโค้งเล็กน้อย ริมฝีปากบางเฉียบ

ใบหน้าของบุคคลในภาพวาดดูคุ้นเคย ถึงแม้จะยังไม่ออกในทันทีที่เห็น ชายชราก็นั่นใจว่าเป็นใบหน้าที่เคยเจอมาแล้วครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน คุณตาจึงจ้องมองภาพวาดใบหน้านี้อยู่พักใหญ่ เขาเปิดอ่านไดอารี่นี้ทุกหน้าอย่างละเอียด แต่กลับไม่เจอเรื่องราวหรือเบาะแสเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้เลยแม้แต่หน่อย หรือเจ้าตัวเป็นคนวาดภาพของตัวเองกันนะ คุณตาจึงลองนึกย้อนความทรงจำในอดีตที่ผ่านมาของเขา แต่ก็นึกไม่ออกเลยว่าชายผู้นี้คือใคร

ยิ่งคิดหมกมุ่นก็ยิ่งรู้สึกปวดหัวตุบๆ ขึ้นมา คุณตาจึงเลิกสนใจภาพนี้แล้วหันกลับมารอผ้าที่กำลังซักอยู่ ระหว่างนั้นเขาเริ่มอ่านข้อความที่ถูกเขียนไว้ ตั้งแต่ข้อความที่บอกว่าเปื้อระหว่างรอเครื่องซักผ้า ตามด้วยคำแนะนำร้านอาหารดีๆ ที่เหมาะสำหรับไปกินคนเดียวในย่านยอนนัม ไปจนถึงคำถามที่ว่าสัปดาห์นี้จะไปนัดบอดใครใส่ชุดอะไรไปดี และการถามตอบเรื่องทั่วไปเช่นนี้ ชายชราไม่อาจรู้ได้ว่า



ความสุขมากยิ่งขึ้นโดยไม่ทันรู้ตัว ผมแนะนำให้
ปลูกต้นไม้ในกระถางดริป ลองสัมผัสกับดินใน
กระถาง หากแดดและรดน้ำต้นไม้ ระบายอากาศเป็น
ดริ้งดราวและสดอากาศบริสุทธิ์ นั่นจะทำให้คุณ
รู้สึกดีขึ้นจนไม่ทันรู้ตัวเลยว่าเหล่าต้นไม้ในกระถาง
ที่คุณได้มอบมา กำลังดูแลร่างกายจิตใจของคุณอยู่

เมื่อคุณตาจางบรรจงเขียนข้อความทั้งหมดด้วยตัวอักษร
โบราณดูเป็นระเบียบเรียบร้อยเสร็จก็วางปากกาลง เครื่องอบผ้าที่
นำผ้าไปอบไว้ก็สิ้นสุดการทำงานแล้ว

หวังว่าจะพอช่วยอะไรคนนี้ได้บ้างนะ...

คุณตาจางลุกออกจากที่นั่งตรงไปยังเครื่องอบผ้า จากนั้น
จึงเปิดฝาเครื่องและหยิบผ้าห่มออกมา เขาซุกจมูกดมผ้าห่ม กลิ่น
อับจางหายไปและถูกแทนที่ด้วยกลิ่นหอมสะอาดสะอ้าน เขารู้สึกว่า
จะต้องมาที่นี่อีกบ่อยครั้งแน่ๆ ชายชรานำผ้าห่มใส่ถุงที่นำมาด้วยและ
จับสายจูงของจินดล

คุณตาจางเดินออกจากร้านซักผ้าแล้วแวะเข้าไปในร้านสะดวก-
ซื้อที่ตั้งอยู่ข้างกัน เขาเดินมาหยุดอยู่หน้าตู้แช่ที่เต็มไปด้วยเครื่องดื่ม
เรียงรายมากมายและเลือกเครื่องดื่มอย่างช้าๆ ไม่รู้ว่าเพราะอะไร
แต่ชายชราก็อยากจะทำวิตามินบำรุงเป็นของขวัญแก่คนที่เขียน

ข้อความนั้นมากกว่าแค่เขียนข้อความตอบกลับเขา คุณตาจางหยิบเครื่องดื่มหักล้างขวดใหญ่มาหนึ่งขวด หลังจากจ่ายเงินก็เดินกลับเข้าไปในร้านซักผ้าอีกครั้ง เขานำขวดเครื่องดื่มหักล้างที่ซื้อมาวางไว้ข้างไดอารีในตอนนั้นเองหญิงสาวที่ดูเหมือนอยู่ในวัยสามสิบปลาย ๆ ก็เปิดประตูเข้ามาในร้าน ขณะนี้ล่องเลยเที่ยงคืนไปแล้ว ได้ดวงตาของหญิงสาวคนนั้นมีรอยดำคล้ำวงใหญ่ ภายในตะกร้าที่เธอนำมาด้วยมีกล่องจอนส์ที่ใส่ซ่อนในฤดูหนาวรูปสตรอร์เบอร์รี่สีชมพูยื่นออกมา คุณตาจางมองไปยังหญิงสาวคนนั้นที่ตกใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นว่าเสื้อของตนเองและชุดตัวในของเด็กน้อยโผล่ออกมา เขาฉุกคิดขึ้นมาว่าหญิงสาวคนนี้อาจจะเป็นเจ้าของข้อความที่เขาเขียนตอบกลับไปได้

ช่วงที่เขาเคยเปิดร้านขายยา มีผู้หญิงที่ประสบกับโรคซึมเศร้าจากการเลี้ยงลูกแหวะเข้ามาที่ร้านอยู่บ่อยครั้ง พวกเขาบอกว่าต้องคอยตื่นตัวด้วยหัวใจที่เต้นแรงอยู่ตลอดเวลาให้พร้อมเลี้ยงดูเด็กน้อยตลอดทั้งวัน พวกเขาไม่เพียงรู้สึกกังวลเท่านั้น แต่ยังวิตกกังวลทำอะไรไม่ถูกและมาขอซื้อยาบรรเทาอาการซึมเศร้าที่หาซื้อได้ตามร้านขายยา แม้ว่าคุณตาจางจะจ่ายยาสมุนไพรเซนต์จอห์นเวิร์ตบรรเทาอาการซึมเศร้าได้ เขาก็ไม่จ่ายยานั้นให้กับเหล่าหญิงสาวง่าย ๆ คุณตาจางเลือกแนะนำให้รับประทานหอยแมลงภู่ซึ่งช่วยในเรื่องสุขภาพต่อมไทรอยด์และน้ำผึ้งที่ช่วยป้องกันอาการซึมเศร้าและเป็นประโยชน์ต่อร่างกาย หากรับประทานแล้วยังไม่รู้สึคดีขึ้น เขาจึงจะจ่ายยาตัวอื่นให้ ชายชรยืมให้พวกเขาอย่างเป็นมิตรพร้อมกับมอบอาหารเสริมบำรุง

ร่างกายให้เป็นของแถม

คุณตาจากเกรงว่าหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าคนนี้จะpersonที่เขียนข้อความในไดอารี่เล่มนั้น ถ้าเขาทำเหมือนรู้เรื่องราวของหญิงสาว เธออาจจะไม่เขียนไดอารี่นี้อีกต่อไป คุณตาจากกังวลเช่นนั้นจึงรีบออกจากร้านซักผ้าพร้อมกับจินตนาการว่าเขาเดินทอดน่องอย่างช้าๆ พลังคิดว่าถ้าหญิงสาวคนนั้นเป็นเจ้าของข้อความในไดอารี่นั้นจริงๆ คุณตาจากก็คาดหวังว่าเธอจะรีบเปิดอ่านข้อความที่เขาเขียนตอบกลับไว้ในเร็วๆ นี้

...

"แม่ นาฮีจี้..."

นาฮีผู้เป็นลูกสาวเดินมาที่หัวเตียงเพื่อปลุกมีรา รอยยิ้มปรากฏขึ้นชัดเจนที่หว่างคิ้วของมีราราวกับมีใครบางคนมาสลักลายตริศูลเอาไว้ แม้ว่ามีราถูกนาฮีเขย่าร่างกายไปมากก็ไม่มีความเห็นว่าเธอจะตื่นขึ้นมาง่ายๆ เมื่อนาฮีเห็นว่าแม่ของตนไม่ยอมตื่นจึงหันไปเขย่าตัวอุซึลผู้เป็นพ่อที่นอนอยู่ข้างๆ อุซึลจึงเอย่ขึ้นด้วยน้ำเสียงปนรำคาญเล็กน้อย

"มีรา จงมีรา นาฮีจี้ราด"

"อืม..."

หลังจากที่อุซึลเขย่าตัวมีรา เธอก็ส่งเสียงครวญครางออกมา

เบาๆ และขยับพลิกตัว เธอหันมองไปยังนาฮีที่ยืนจ้องอยู่ตรงหัวเตียง ด้วยสายตาเป็นกังวล

"นาฮีฉีรดที่นอนเธอ"

"อืม ที่ผ้าห่มนะ...วันนี้ว่าจะไม่ฉีรดแล้ว นาฮีมั่นใจว่าไปนั่งฉี ในห้องน้ำเรียบร้อยแล้ว...สงสัยจะผ่นไป ผ้าห่มเปียกหมดเลย"

"ไม่เป็นไรๆ ไปห้องน้ำกับแม่กันเถอะ"

มีราพานาฮีไปยังห้องน้ำ ลูกสาวมักปัสสาวะรดผ้าห่มและ ปลุกเธอกลางดึกอยู่บ่อยครั้ง ปีหน้านาฮีจะเข้าโรงเรียนประถม แต่ มีราก็ยังคงเป็นกังวลเรื่องการขับถ่ายของลูกที่มีพัฒนาการช้ากว่า เด็กวัยเดียวกัน มีราวางผ้าห่มเปื้อนปัสสาวะไว้ตรงมุมหนึ่งของ ห้องน้ำเล็กๆ ซึ่งไม่มีอ่างอาบน้ำ จากนั้นจึงเปิดฝักบัวรดผ้าห่มให้ ชุ่มน้ำ

"เฮ้อ..."

มีราถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว นาฮีที่ยืนอยู่ข้างๆ มองมายังดวงตาของผู้เป็นแม่และเอ่ยปากขึ้น

"แม่ นาฮีขอโทษ..."

"ไม่หรอก นาฮี แม่แค่กังวลๆ นะ"

ความเหน็ดเหนื่อยในช่วงเช้ามีด้นี้เกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมาทุกวัน แม้ยากให้นาฮีกลับไปใส่ผ้าอ้อมสำเร็จรูปอีกครั้ง มีราก็เกรงว่า จะทำให้เกิดปัญหายิ่งกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ เธอจึงให้ลูกสาวเปลี่ยนมา ใส่กางเกงขั้นในตัวใหม่และลองจอนส์ที่มีลวดลายเป็นรูปสตรอร์เบอร์รี่

นาฮึนนอนฟังเสียงแม่เล่านิทานกล่อมเด็กและผล็อยหลับไปอีกครั้ง มีราตบนหน้าอกเล็กๆ ของนาฮึอย่างเบาเมื่อเช้าๆ จากนั้นก็ค่อยๆ วางมือลง เธอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

"มีรา ขึ้นไปนอนบนเตียงดีๆ สิ นอนแบบนั้นเดี๋ยวก็เมื่อยกว่าเดิมอีก ยิ่งเห็นบนเมื่อยอยู่บ่อยๆ ด้วย"

อุซ็อลพูดกับมีราพลางสวมชุดทำงานของบริษัทหมอน้ำ มีรารู้สึกตัวตื่นเพราะเสียงของเขา

"ไม่ได้เหนื่อยเพราะนอนตรงนี้สักหน่อย ถ้านาฮึฉี่รด คุณก็ลุกขึ้นมาล้างทำความสะอาดสิ จำเป็นต้องปลุกฉันขึ้นมาไหม"

"ก็นาฮึเอาแต่เรียกหาแม่นะสิ...แล้วอีกอย่างผมก็ต้องตื่นไปทำงานแต่เช้าด้วย"

"ถ้ามันตอนที่ฉันทำงานแล้วต้องคอยกล่อมและปลอบนาฮึทั้งคืนจนตื่นไปทำงานไม่ไหวล่ะ! คราวนี้ช่วยหาข้ออ้างที่สมเหตุสมผลหน่อยสิ หรือไม่ก็พูดออกมาตรงๆ เลยก็ได้ว่ามันเป็นเรื่องน่ารำคาญ!"

มีราที่พยายามอดทนอดกลั้นมานานระเบิดอารมณ์โมโหออกมา

หลังคลอดนาฮึ มีราและอุซ็อลก็แบกรับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันไม่ไหว พวกเขาจึงพานาฮึไปฝากไว้ที่บ้านเด็กเล็กตลอดครึ่งวันและออกไปทำงาน ก่อนแต่งงาน มีราทำงานขายเครื่องสำอางที่ร้านค้าปลอดภาษีซึ่งตั้งอยู่ในตัวเมืองย่านฮงแดให้กับชาวจีนที่มาท่องเที่ยวแบบแพ็คเกจทัวร์ เมื่อมีรากลับไปทำงานหลังจากใช้วัน



f Lumi publishing

@ lumi_publishing

@ Lumi_publishing

LUMI_Publishing

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ นานมีบุ๊คส์

☎ 0 - 2662 - 3000 กด 1

f Nanmeebooks Fan

@nanmeebooks

🌐 www.nanmeebooks.com